

Barátom

A Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség
Havilapja

„Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz...” (Iz 52,7)

Karácsony ünnepének harmadik napján kora reggel keltem útra, hogy időben érkezzem Biberachba, ahol szintén karácsonyi ünnepi szentmisénk volt. Hét szentmise és mintegy hétszáz kilométer volt már hátam mögött, s egyben nagyon sok elbizonytalanító érzés, gondolat. Meglehet-e mindenütt tartani a karácsonyi szentmiséket, mennyien jönnek el, kell-e nemet mondani valakinek a járványügyi szabályozás miatt... Talán ezzel is magyarázható, hogy nehezen indultam el. Hála

Fotó: Merlás Tibor

Istennek az út száraz és tiszta volt, alig volt forgalom az utakon, jóformán mindenki pihent. S egyszer csak világossá vált számomra, miért is kellett ilyen korán elindulni. A látvány, ami fogadott, mindenért kárpótolt. A felkelő nap utat tört magának! Elfelejtettem az elmúlt napokban összegyűlt fáradságot, a sok elbizonytalanító érzést és gondolatot. Ilyen látványban csak annak van része, aki kora reggel

útra kel. Szinte másodpercről másodperce, a szemem láttára, a felkelő nap sugarai vakítóan kandikáltak ki a dombok mögül és ragyogták be utamat. Feltétele persze az volt, hogy útra kellett kelnem.

„Milyen szép a hegyeken annak lába, aki jó hírt hoz...”, hirtelen bevillant a karácsonyi ünnepi szentmise olvasmányának első mondata. Vizuális típus vagyok, s azon túl, hogy a kép megjelent bennem, a következő pillanatban már össze is mosódott, eggyé vált. S ebben a pillanatban már nem csak arról a napról szólt, hanem benne megtaláltam az új esztendő jelmondatát is. (folyt. 8. old.)

Szerkesztők:
Danka Erika,
Pataki Noémi, Schultheis Éva,
Székely Enikő, Takács Gabriella, Tóth Márta
Kiadó:
Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség

Postacím: Albert-Schäffle-Str. 30, 70186-Stuttgart
Tel: +49 / 711 - 236 91 90, Fax: +49 / 711-236 73 93

E-mail: mission@stuttgarter-katolikusok.de

Honlap: www.stuttgarter-katolikusok.de

Facebook: Stuttgarter Katolikusok

Számla: LB-BW Bank

Kunden-Referenznummer: Ungarische Katholische Gemeinde

Kontoinhaber: Kath. Stadtdekanat Stuttgart IBAN DE63 600 501 01 000 46 46 192 BIC SOLADEST600

Virtuális üzenet

Községemtől távol, ismeretlenként, minden zavaró tényezőt kiszűrve elmerülök a liturgiában. Egyedül vagyok gondolataimmal és a lelkipásztor szavaival, aki ezúttal azt fessegeti, hogyan vallana egy kívülálló a kereszténységről. Szenteste nekem sem lettek volna kétségeim. Egyenes, szép szál tekintettel, magabiztosan vallottam volna a szeretet üzenetéről... De ma, Krisztus születése után alig néhány nappal, máris fakuló fények, a lassan ereszkedő fenyőfa ágai alatt, sápadtan hulló tűlevelek, enyhe csömör, ételmaradék, üres kartonok, feltépett csomagolópapírok, kihűlni látszó érzelmek, első nézeteltéréseink közepette, ha most kellene választ adnom arra a kérdésre, mi a kereszténység, mit mondanék?

Fotó: Bittner Abigél, freskórészlet, Szent Péter templom, Sirmione

A pap szavai gondolkodóba ejtenek. Nem lehet, nem meghallani. Egyházon belül csalódott, önkritikus hangon szólal. Kicsit provokatív módon, felemás alternatívaként olyan megoldásokat kínál, amelyek miatt inkább kritizálni szoktak bennünket. Elkísérné ismeretlenünket Rómába, ott székel ugyanis a pápa. Megismertetné emberünket a kereszténység legnagyobb templomával és mindazzal, ami ehhez tartozik. - Hát nem csodálatos? Csak nem hiszi el valaki, hogy ebből meg lehetne érteni, a hit lényegét?- Kérdi enyhe cinizmussal.

Ha még egyszer eljutnék az örök városba, első utam a katakombákba vezetne, egy korai keresztény templomba, ahol egyetlen falra festett feszület körvonalában többet mond el az istenhitről, mint amit az összes hittudós valaha is feljegyzett róla. Legősibb keresztény múltunkat nyitnám meg ismeretlenünk előtt. Magával ragadó érzés belélegezni egy szent hely hangulatát. Talán... Utólagosan fűzöm hozzá a megjegyzést, mert barátnőmmel való időközbeni beszélgetésem rádöbbsent, lehet, még sincs annyira igazam a fenti eszme-futtatással kapcsolatban. Hiszen én, a gyermekkoromtól mély hitben felnövekvő, már tudom, mit keressek a puszta feszületen. Ismeretlenünk viszont, ha valóban most először lépné át egy szakrális tér küszöbét, talán értetlenül állna a keresztről letekintető fájdalmas Istenarc előtt... Vagy talán meglátná azt is, amit inkább belső látószerveivel érzékel az ember...

S anélkül, hogy bántani, kioktatni akarnám a papot, következő ajánlatában sem keresném feltétlenül kákán a göböt, de igenis betérnék egy Mária kegyhelyre. Részt vennék ismeretlenünkkel együtt egy zárandoklaton. Nem azon töprengenék egy madonnakép vagy akár egy piéta előtt, hogy férfi vagy női isten előtt hódolnak a keresztények. Nem tulajdonítanék egy anyának karjában nyugvó gyermekével női központú istenséget, hanem szülői féltést, az emberi és isteni méltóság egybehajlását látnám a szeretet kötelékének ölén, a hit oltalmazó háttérben, összetartó jelképes üzenettel.

Ez jutna eszembe a Madonnáról, ölén tartott egyetlen fiáról. Én persze nyilván elfogult vagyok, ezért nem állíthatom, hogy mindez valóban nagy hatást gyakorolhat olyasvalakire, aki csak felszínesen vagy egyáltalán nem hallott rólunk.

Végül mégis igazat adva a pásztornak, elkísérném emberünket azoknak a gyerekeknek a társaságában, akik ilyenkor, január elején napkeleti bölcsekként, hátrányos helyzetű társaikon segítve összefognak, hírt adnak Krisztus születéséről. Meghívottként bekopognék, szétnéznék keresztény porták, kórházak, öregotthonok háza táján. De venném a bátorságot, hogy hívatlanul is betérjek, remélve, megkockáztatva, hogy minden zárt ajtó mögött él még a kíváncsiság, a remény, a szeretetmorzsák utáni vágy...

Mélyebbre eljutva idegenünkkel a saját hitemet is önkéntelenül mustrának tenném ki. Már nem biztos, hogy meg merném mutatni csalódásomat afölött, amivé lettünk a gyakorlatban, mi keresztények.

Egyedül magammal. Sokadmagammal a világban. Visszafordítom a kérdést. Most már az én válaszom is színtiszta önkritika, nem a külsőségek, de saját belső útvesztőim miatt, mert a sok rám rakódott póz már rég kimosta gyökereim alól a hit talaját. Kereszténységről, hitről önvallomást tenni nagyon nehéz. Lehetetlen úgy és olyannak láttatni, őszintén kimondani, hogy kiábrándító ne legyek, hogy magam előtt se kelljen röstelkednem. Jó volna elfelejteni a bennem élő idegent! Észrevenni Istent, segítségére töretlen bizalommal, lázadás nélkül hagyatkozni. Elfogadni tenyeréből a holnapot. Elsősorban önmagam számára hitelesnek lenni. Akkor talán sikerre vinném ezt az ügyet, lenne mit mutogatnom mit sem sejtő vendégemnek...

Schultheis Éva

Toldás és kötés

Mindent újra toldanék...
 Megtoldanám magamban a várakozás
 boldog izgalmát,
 minden türelmetlenséggel...
 Megtoldanám a tipródásokat,
 a nagy kérdések fölötti
 álmatlan éjszakákat,
 a kétségeket, a feltétlen vágyat,
 a perc tört részében szunnyadó homályt,
 megtoldanám a tudni akarást,
 minden idegtépő igyekezettel....
 Hogy soha ne múljon el a pillanat,
 soha ne szálljon el az akarat.
 Megtoldanám a viszontlátást,
 mert az együttlété mindaz,
 ami megmaradt a világból,
 a távolság sebezhetőségéből,
 a mából, magunkból,
 az emlékeinkből...

Fotó: Bittner Abigél

A HÓNAP SZENTJE SZALÉZI SZENT FERENC

Kép forrás: www.magyarkurir.hu

Szavojában, Sales kastélyában 1567. augusztus 21-én látta meg a napvilágot François de Sales Boisy. Tiszta kálvinista környezetben. A kastély káplánja kezdte el nevelését. Édesapja jogi pályára szánta. Jogi és teológiai tanulmányait előbb Párizsban, majd 21 évesen Páduában kezdte meg. Az eleve elrendelés tanítása annyira megzavarta, hogy folyton az elkárhozás gondolata gyötörte. *„Ha már nem is üdvözlök, akkor legalább itt a földön akarom Istent szeretni!”* – mondogatta. 1592-ben szerezte meg egyházi és polgári jogból diplomáját. 1593.

december 18-án pappá szentelték.

Az első feladata Chablais kálvinista tartomány rekatolizálása volt. Missziósként életét, testi épségét kockáztatva indult az Alpok hegyeibe megszólítani a lakosságot. Három kitaró év után kapott engedélyt, a tartomány fővárosában, Thonon-les-Bains-ben való szentesti misézésre. Ekkor már 800-an vették magukhoz az Oltáriszentséget! Alapos teológiai felkészültséggel értelt, vitázott a protestáns közösségek vezetőivel. A hitviták résztvevői tételes, személyesen kidolgozott magyarázatait hallgatva tömegesen tértek meg. Evreux püspöke így nyilatkozott: *„A kálvinistákat én is meg tudom cáfolni, de a megtérítés kegyelmét az Isten a genfi püspököknek adta.”* 1602. december 8-án Genf püspökévé nevezték ki. Kezdetben nem is annyira szavaival, mintsem írásaival tudta megközelíteni az embereket. Írásait, röpiratait, kiterjedt levelezéseit könyvek formájában is kiadták. Egyik leghíresebb munkája a *Filótea*, még Ferenc életében 40 kiadást ért meg.

1610-ben Chantal Szent Johanna Franciskával egy szemlélődő női rendet alapított. Sokakat kísért lelki fejlődésük útján, egyetemi előadóként is tevékenykedett. Jó papokat személyes példaadással nevelt. Állandóan járta egyházmegyéjét: prédikált, intett, vigasztalt. Magyar nyelven Leopold Antal szerkesztette egybe válogatott, vigasztaló leveleit. Egy súlyos beteg nővérnek azt írta, hogy a betegágy az alázat iskolája. Alkalom arra, hogy az ember megtisztítsa lelkét. Szalézi Imájában gyönyörűen fejt ki, hogy életünk keresztjét Isten személyre szabta, egyedi. Azzá formál bennünket általa, akiknek elrendelt, *„...hogyan egészen önmagaddá légy, és Istenben megtaláld beteljesülésedet.”*

Genf püspöke mindenkinek mindene volt, a legegyszerűbbektől, a legtehetősebbekig. Kicsik között kicsiny volt, szelíd, alázatos, önzetlen.

Égészségében megfogyatkozva, egy agyvérzést követően halt meg 1622. december 28-án Lyonban. Mindössze 55 éves volt. VII. Sándor pápa 1655. április 19-én szentté avatta. Ünnepe január 24, az a nap, amikor székvárosában, Annecy-ben eltemették. 1877-ben XIII. Leó pápa az egyháztanítók sorába emelte. Emlékezetére alapította Don Bosco Szent János a Szalézi rendet 1854-ben. Az írók védőszentjének kedvenc mondása intsen bennünket: *„Az apostolok csak türelemmel harcolnak, és a halálban diadalmaskodnak.”*

Tóth Márta

ZARÁNDOKHELYEINK

BUDAPEST - Máriaremete, Kisboldogasszony Bazilika

A búcsújáráhely Budapest II. kerületében, Pesthidegkúton található és a nemzetközi Mária Zarándokút egyik megállója.

A kegyhely a "remete" nevét a svájci Einsiedelnről kapta. A története pedig, mint oly sok más kegyhelyé, regénybe illő. A 150 éves török uralom következményeként Buda és környéke majdnem teljesen elnéptelenedett. A 18. század első felében szorgos, precíz munkához szokott német ajkú telepeseket hívtak meg, hogy az elnéptelenedett vidéket újra benépesítsék. Ezekkel a telepeseekkel jött egy 15 éves svájci lány, Thalwieser Katalin is. Az egyszerű, jámbor lány Hidegkúton férjhez ment a jómódú Linsenbold Györgyhöz. Még szülőföldjén sokat imádkozott az einsiedelni csodatévő Mária szobor előtt. Ezért mielőtt elindult volna Magyarországra, készíttetett egy festményt a Madonnáról. Új hazájában is kitartóan kérte a Szent Szűz közbenjárását.

Mivel a fiatalasszony a boldog házasságát a Szűzanya segítségének tulajdonította, kiakasztotta a Boldogságos Szűz képét egy tölgyfára (más forrás szerint kőrisfára) a község határában, hogy mások is imádkozhassanak előtte. A "Remete Mária" közbenjárására meghallgatott imák híre gyorsan terjedt. Legismertebb imameghallgatások közé tartozik egy megvakult budai asszony, Forstmarnének az esete, aki visszanyerte a látását. Ezt követően, 1783-ban a terület földesura, Terstyánszky Ignác, egy deszkakápolnát építtetett a csodatévő helyen. Mivel a hívek sokasága szüntelenül látogatta a Szűzanyát, a földbirtokos özvegye bővítette a kápolnát. Az új kőkápolnát a Kisboldogasszony tiszteletére már 300 férőhelyesre építették. A mai kegytemplom pedig egy páratlan összefogásnak az eredménye. 1875-

Kép forrás: www.bucsujaras.hu

ben megalakult a Mária Remete Boldogasszony Kápolna Egylet, mely tagjai főleg német ajkú kisiparosok és kiskereskedők voltak. Az egylet céljával tűzte ki egy megfelelő kegytemplom megépítését. Az 1899-ben megépült neogótikus templom volt az első templom Magyarországon, amit a hívek építettek. II. János Pál pápa 1991-ben a "basilica minor" címet adományozta a kegytemplomnak.

A kegykép, mely a 18.-19. század fordulóján copf stílusú, aranyozott fakeretet kapott, 1968 óta a főoltáron látható.

A templom fő búcsúi Szentháromság vasárnapján és Kisboldogasszony ünnepén vannak.

Adjon Isten minden jót ez új esztendőben!

Egy rendhagyó évet zártunk, s új fejezet kezdődött életünkben. A könyvben, ahol minden le van írva, folytatódik a történet. A korábbi részből visszük tovább a szereplőket, az események szála is tovább szövődik, de még nem látjuk, hogy hová fognak alakulni a történések. Elképzelhető, hogy egyes szereplőknek a küldetése véget ért, új szereplők kapnak teret, s általuk új megvilágításban látjuk a cselekményt. A koronavírus átrendezte a megszokott életünket, rányomta bélyegét mindennapjainkra. Bizonytalanság, félelem, újratervezés, szeretteinkért való aggodás, s bizony, a halálesetek is részei lettek a történetnek. Egyvalaki viszont, a Főszereplő, ugyanaz maradt!

Kedves Olvasóim, nem egy regényt meséltem el röviden, hanem a való életből vágtam ki egy szeletet. Mindannyiunk életében vannak fejezetek, amelyeket vagy tovább élünk, vagy megszűnnek. Az új évben abban reménykedünk, hogy újat hoz számunkra. Fogadalmaink segítségével törekszünk levetkőzni rossz szokásainkat, új célokat tűzünk ki és hittel, bizalommal nézünk az új év elébe.

Fotó: Székely Enikő

Ha visszagondolunk az elmúlt évre, sok minden történt családjainkban, közösségeinkben egyaránt. Mit tanultunk belőle? Hogyan megyünk tovább előre? Hogyan fűződik tovább életünk, s ezáltal az új év története is?

Mi, keresztény hívő emberek a megoldást abban látjuk, ha az Úr Jézus által kijelölt utat követjük. Ő mondta, hogy: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,6) Ennek az útnak vannak jól behatárolható keretei, támaszkodhatunk a 10 parancsolatra, s fő iránymutatónk lehetne az Aranyszabály Lukács evangéliumából (Lk 6,31): „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták.”

Megnyugvás számomra tudni, s ez a tavalyi év különleges bizonytalanságában is így volt, hogy az életem könyvét a Jó Isten tartja a kezében. Mondhatni, hogy engem és családomat is a tenyerén tart. Felfog, ha elesünk, biztos kapaszkodót nyújt, ha arra lenne szükségünk, s lámpásként világít, mutatja a helyes utat előre. Még nem tudjuk, hogy mit hoz az új év, még nem tudjuk, hogy mi vár ránk, de hittel kell bízunk abban, hogy minden a javunkra fog válni.

Előre tekintek, s biztos vagyok benne, hogy az új évben lehetőségünk lesz bepótolni mindazt a sok elmaradt mosolyt, kedvességet, ölelést, jó szót, ami tavaly a találkozások hiányában elmaradt. Erősen hiszem, hogy lelkiekben megerősödvé kezdjük az új évet, értékelve mindazt a jót, azt a sok kegyelmet, amelyben nap mint nap részünk van.

Adja az Úr, hogy így legyen!

Székely Enikő

KÖZLEMÉNYEK – RENDEZVÉNYEK

Stuttgarti programjaink

2021. január 1-jén, ugyancsak Stuttgartban, 12.00 órakor lesz *szentmise!* Isten áldásával, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén, a béke világnapján örömmel és reménnyel szívünkben indulunk el az új Esztendőben.

*

Pénteki napokon 18.00 órakor *rózsafüzért* imádkozunk, majd *szentmise*. A híveket *január 8-án, 15-én, 22-én és 29-én* várjuk.

*

Január 8-án a *szentmise* után *imakör*, **január 22-én** *Bibliakör*. Számítunk rátok!

*

Január 3-án *gyermek-mise* az *alttemplomban* a jelen előírásokat megtartva.

*

Január 30-án, szombaton 19.00 és 21.00 óra között **46. Stuttgarti Magyar Katolikus Virtuális Jótékonyági Bál**. Bekapcsolódní az alábbi linken lehet: **RADIOHELLO**, <https://radiohello.de> Bővebben honlapunkon, illetve irodánkban kaphattok felvilágosítást. Mint eddig, most is számítunk segítségetekre!

Ulmi programjaink

Csütörtöki napokon, azaz *január 7-én, 14-én, 21-én és 28-án* 18.00 órakor **Ulmi délután**. **Január 7-én és 21-én** *szentmise* is lesz. Utána *Beszélgetések* a *Katekizmusról*.

*

Január 10-én, vasárnap, 15.00 órakor **ökumenikus istentisztelet**.

Weingarteni programjaink

Szerdai napokon, azaz *január 6-án, 13-án, 20-án és 27-én*, **Weingarteni délután** a 14 Nothelfer Kapelle-ben 18.00 órakor *szentmise*. **Január 6-án és 20-án** *szentmise* is lesz.

Kép forrása: www.pxhere.com

Jó hírt vinni! Ez az, amit adhatok, s ez nem kevés.

Az elmúlt hónapok már mögöttünk vannak, karácsonyra megérkezett a vakcina. Az az érzésem támadt, mintha egyesek relativizálni szeretnék karácsony örök üzenetét. Isten bele született emberi világunkba! Ez a tény mindent felülír. A betlehemi Kisdéd személyében, aki családba született, örök mintát is kaptunk. Határozott véleményem, hogy a 2020-as esztendő legnagyobb gyümölcse mégis csak éppen ez. Belenyúlni az örök isteni tervbe, önpusztításhoz vezet. Vissza kell találnunk keresztény és nemzeti gyökereinkhez.

Karácsony ünnepi napjaiban Imre atyával együtt 14 alkalommal kínáltunk lehetőséget találkozásra a betlehemi jászol mellett, ahonnan aztán magunkkal vihettük a béke lángját. Köszönet ezekért a találkozásokért!

Az új esztendőben kívánom, hogy a kapott és magunkban felfedezett fényt tovább adjuk. Ehhez azonban engednünk kell, hogy ez a fény magunk életét ragyogja be elsőként.

Baráti és lelkipásztori szeretettel, *Tibor atya*

S Z E N T M I S É I N K

Stuttgart	január 1.	péntek	12.00 óra
Balingen	január 2.	szombat	16.00 óra
Schwäbisch Gmünd	január 3.	vasárnap	9.30 óra
Stuttgart	január 3.	vasárnap	15.00 óra
Biberach (Dreifaltigkeitskirche)	január 9.	szombat	16.30 óra
Weingarten (Marienkirche)	január 10.	vasárnap	11.00 óra
Ulm	január 10.	vasárnap	15.00 óra
Heidenheim (Ökum. Gemeindezentrum)	január 16.	szombat	15.30 óra
Ludwigsburg	január 17.	vasárnap	9.30 óra
Stuttgart	január 17.	vasárnap	12.00 óra
Eislingen	január 17.	vasárnap	15.00 óra
Reutlingen	január 23.	szombat	16.30 óra
Böblingen	január 24.	vasárnap	9.30 óra
Heilbronn	január 24.	vasárnap	15.30 óra
Munderkingen (St. Dionysius Kirche)	január 31.	vasárnap	9.00 óra
Tuttlingen	január 31.	vasárnap	15.00 óra